

**SÁRA
SAUDKOVÁ**

ŠERO

**PROFIL NA SEZNAMCE. DVĚ MRTVÉ ŽENY.
KDO BUDE DALŠÍ OBĚŤ?**

SÁRA SAUDKOVÁ

ŠERO

© Sára Saudková, 2026

© Grada Publishing, a.s., 2026

VLAK

... vlak sebou nerudně trhl, jako by mu někdo vrazil pražec do nápravy, koly zakvílel pár táhlých skřípavých nadávek, až konečně docela zastavil. Hanes, odjakživa mu tak všichni říkali, protože jeho pravé jméno Johan si před ním nikdo netroufl vyslovit, snad pro ten zženštilý shluk písmen, který byl v pozoruhodném rozporu se svým nositelem, zkrátka Hanes bezmyšlenkovitě zvedl hlavu od rozečtených novin. Stejně z nich nikdy nic neměl.

Oči mu obvykle už při výjezdu z pražského hlavního nádraží unaveně sjížděly z jednoho řádku na druhý a nebyl schopen pochopit jedinou větu. Ale pořád lepší, než se nechat vtáhnout do debaty se spolucestujícími, kterým obvykle táhlo z pusu nebo mleli nesmysly nebo se rádi poslouchali anebo se moc vyptávali a obvykle předváděli tohle všechno dohromady. Nesnesitelné! A taky míval ve zvyku po lidech příliš čumět. Ano, přesně tím hladovým, neomaleným pohledem drzého dítěte, které na vás vykulí oči jako talíř plný polívky. A to nedělalo dobrotu. Noviny, i kdyby vzhůru nohama, byly pro všechny ve vagóně společensky únosnější. Obvykle nebylo dohromady na koho zírat, a když už se konečně naproti Hanesovi usadil povedený objekt, raději rovnou rozpráhl paže a natáhl před sebe bílou vlajku smíření.

Na nástupišti se zarputile míhali cestující jako krvinky v krevním řečišti. Hanes otřel rukávem zamžené okénko. Zírat na lidi za oknem nespadlo do kategorie zakázáno. Kolín. Zbývala ještě hodinka do

Pardubic. Nebyl to úplně dobrý nápad, dát si rande s neznámou holou v Pardubicích. Jenže nadšení z toho, že tohle pohledné stvoření v podezřele dokonalém balení okamžitě souhlasilo se schůzkou, mu vzalo rozvahu. Taky jsem ji mohl pozvat do Prahy, útočily na něho vlastní výčitky. Jenže. Doma měl manželku a jako na potvoru i mnoho známých, kteří by se mohli přetrhnout, aby jí hlásili, s kým pak se její drahej vodil po městě. Náhoda bývá škodolibá mrcha.

A navíc Hanes k smrti rád cestuje vlaky, jen tak nazdařbůh. Po každé vylodí v jiném městě, v jiné vesnici. Vystoupí. Obřadně si vyfotí nádraží. Chytne se nejbližší turistické značky a jde. Nad ničím nepřemýšlí a nechává z hlavy odčerpávat ty kýble starostí a hořkostí a blbých myšlenek na smrt nebo aspoň na mstu, které se mu vytrvale střádají v té jeho ustarané palici. Pak si dá v místní putyce pivo a tlačěnku s cibulí a je přešťasten, když ho všichni nechávají na pokoji.

K večeru se zase nechá trhnutím vagónu odvézt zpátky do halasného velkoměsta, projde okachlíkovaným koridorem, kde mu slavobránu dělá podivuhodná směs kraválu nádražního tlampače, potu opozdílů s kufry a bágly, předraženého kafe a unavených baget a čím blíž k východu z vestibulu, tím víc tu smaženici zvuků, pachů a barev ovládá všudypřítomná moč. Daremný měchýř si nevybírá, v parku to do křoví pustí bezdomovec stejně jako majitel klíčů, obzvlášť když je spěch a chybí dvacka na toalety. Zpátky ve čpící náruči Prahy.

Do vagónu se nasoukala objemná kabelka s obdobně stavěnou dámkou. Udýchaně si geclá na sedadlo jako kydanec rozbrědlého sněhu, když se ztěžka sveze ze střechy na chodník. Ke své škodě se rozvalila dřív, než jí došlo, že přes její ranec už nikdo jiný neprojde. Houpavě se zvedla a propůjčila rozprostřeným novinám, které Hanes na způsob chlubitvých rybářů vytrvale zeširoka třímá v náruči, tvar proležené matrace. Hanes i přes papír cítil tvary i pohyb jejího mocného poprsí. Znechuceně je odložil, tomuto hovoru neměl šanci uniknout.

„Mladej pane, pomohl byste mi s tím nahoru, buďte tý lásky.“

Hanes si nedovedl představit sebemenší formu lásky, kterou by měl projevit vůči této ženšině. Cítil k ženám zvláštní odpor. Nemo- hu říct, že nepochopitelný odpor, to by bylo vůči Hanesovi příkré, ale k tomu se ještě dostaneme. Cítil se zkrátka jako chlápek po zvlášť vydatném mejdanu, přepitý, přežraný, přejásaný, kterému, když zamáváte ráno před očima flaškou čehokoliv, se zvedá kufr a zoufale prosí o milost. Hanes rychle složil noviny. Jejich velké listy se brá- nily znovu ohýbat své bílé plachty a vzdorovitě vyplazovaly na Ha- nese jazyk pokrytý tiskařskou černí. Vztekle je zmuchlal a horečně maskoval svou rozladěnost nad tím, jak stránky vzdorují jeho snaze dát jim tvar a drze přechuhují. Všimli jste si, jak se je nikdy nedaří naskládat do původní podoby? Pobral morbidně napěchovanou ka- belu a mrštil s ní do police. Nic nekřuplo, ale dáma si ho kriticky prohlížela a její pohled vysílal mrazivý závan otevřeného boxu se zmrzlinou a mraženou zeleninou, který nechal někdo pootevřený. Tebe bych, babo, doma nechtěl. Během vteřiny si oba němě vyříkali, co k sobě cítí, vyměnili si úsměvy ztuhlé jak třídní stolice a zaujali každý své místo.

Když Hanes konečně znovu usedal, zavadil očima o ženu soustře- děně zahleděnou do telefonu. Zneklidnilo ho, že si jí doposud ne- všimnul. Možná nastoupila v Libni, no jistě, to už měl dávno před sebou závoj z domácího tisku a neviděl neslyšel. Sjel po ní zrakem s obratností pavouka, který zachytil pohyb v síti. Byla příliš pozoru- hodná, než aby mu jeden pohled stačil. To ho vyvedlo z míry. Obvyk- le mu postačil jeden rychlý oční sken a ženská byla zařazena. A ob- vykle vyřazena ze soutěže. Tato se vymykala všem jeho kategoriím, a že jich Hanes měl za léta své praxe jak starý tiskař matric.

Tak především si ho nevšímala, což byl pro ni něco jako dvou- vteřinový náskok v půlmaratonu. Nemluvila. A Hanes bytostně

nesnášel užvaněné ženské. Ano, miloval, když měla žena sametový, trošku brousivý hlas, jako když vám zubař po pisklavé vrtačce, která se vám zarývá až do mozku, konečně smířlivě vrazí do pusy cosi, co vydává dobrosrdečný bručivý zvuk a hlásí blízké vysvobození. Dumal, jaký hlasový projev by mohl od této dámy očekávat. Ale rozhodně neměl v úmyslu ji oslovit. Ve vagónu bylo skoro plno. To bylo zásadní.

A navíc Hanes nenáviděl ženy. Ne, nebyl magor, který by si na ně chtěl počíhat a vypnout jejich vypínač z pozice ON na osvobozující OFF. Nevyhýbal se jim. Denně mu jich prošly rukama desítky. Opovrhoval jimi ve skrytu duše, což ženy paradoxně nesmírně přitahovalo. A jeho o to víc štválo. Takže jak to vlastně měl Hanes? Bavit ho sex se ženami. A zároveň měl na ně vztek za to, jak moc je potřebuje. Ta jejich životaschopnost. Přičilo se mu to jejich neomalené sebevědomí vagín, které si sakra bylo jisté tím, co nabízejí mužům. Majitelky rozkroků, ze kterých mu bylo mnohdy na zvracení, ale které potřeboval a po kterých bažil. Jak rád by se bez nich obešel. Jenže to nešlo. Blbá kombinace.

Porušil své vlakové pravidlo nedívat se na ženu víc jak jednou. Sundal si sako a využil neobratného hledání háčku k tomu, aby si ji prohlédl znovu. Byla stále ponořena do mobilu a zdálo se, že i kdyby si jí sedl do klína, což by právě teď udělal nesmírně rád, sotva by to znamenala. Vlasy jí zpola překrývaly obličej, ale už to málo, co vykuovalo, bylo dost na to, aby chyběla na seznamu oblíbených ošklivých kamarádek, se kterými ženské tak rády vyrážejí ven. Její pusa, kterou rozpustile špulila, věstila mnoho slibného. Povšiml si, jak se jí červená rtěnka vpíjí do malé jizvy pod nosem a zahanbeně si připustil, jak moc se mu to líbí. Měl slabost pro drobné vady a nedokonalosti a obzvlášť pro ty, které se ženy snažily zamaskovat a kvůli kterým se styděly. Tehdy měl nad nimi aspoň pomyslně navrch. Neměla by se tak sklánět,

napadlo ho, když nemohl přehlédnout, jak se jí uvolněná kůže na lících jemně svažuje do prohnutých závěsů. Ještě nebyly tak patrné, ale Hanes už věděl. Tohle není třicítka. Jsou tělesné projevy, které jsou až nesnesitelně pravdomluvné. Odhadoval ji na čtyřicet, rozhodně ne víc jak pětáctýřicet. Krásný věk. Znovu usedl, zahalil se chlípně rozcapenými archy novin, a aniž by předstíral četbu, během prvních pár taktů rozjíždějího se vlaku tvrdě usnul.

Když se probral, neměl vůbec ponětí o čase ani o tom, kde je. Zmateně vykoukl přes omšelé sklo. Vlak zůstal stát na předměstí Pardubic. V místech, kde do sebe prorůstají zpustlé meze a metastáze městské periferie, nikde nekončící a rozpínající se rychlostí vesmíru. Na předměstském nádraží se potuloval vítr a kromě zvadlého listí a promáčklych kelímků z automatu se neměl do čeho opřít. Hanes se svezl zpátky na sedadlo.

Bylo mu jasné, že na schůzku dorazí o dvacet třicet minut později, ale neměl vůbec chuť to někomu vysvětlovat. Měl by jí napsat? Už teď má zpoždění. Bude na něj čekat? Zkontroloval telefon, nic. Třeba nepřišla. Zmocnila se ho předtucha, že to znamená jediné – a sice že ta žena na něho čeká. Určitě si objednala dvojku bílého. To ženské dělávají. Snad že to vypadá elegantně a můžou u toho vysedávat klidně věky. A teď je jí hloupé se už po deseti minutách po něm ptát, nikdo nechce vypadat nedočkavě. Představoval si neznámou ženu, která si s ním dnes v šest dala schůzku v kavárně Lógr.

Kavárny měl rád, nabízely možnost po kávě vzít ve slušnosti roha, to když se jeho představy nesetkaly s realitou. Už se mu to taky párkrát stalo, to ještě neměl vychytanou taktiku a zval ženy do restaurace. Chyba. Čas mezi aperitivem, jídlem, kafem a placením se vlekl jak chronické astma a vyplnit trapné ticho, kdy se už vidí někde úplně jinde, ale tělo ještě sedí naproti osobě, se kterou si nemá co říct a o to víc musí brebentit, bylo sakra vysilující. Restaurace až tehdy,

když dáma prošla kavárenským sítem. Pak nadešla fáze večere a pozvání k ní do bytu. Anebo do hotelu. S jejím rozpačitým vysvětlováním, že to doma ještě nemá vyřešeno. Chápal to. Byl na tom stejně. A vlastně mu tyto zadané ženy vyhovovaly nejvíc. Nehledal stálici. Chtěl se jen rozptýlit a zjistit, jestli ho ženské vůbec ještě přitahují. A jak jinak to měl asi zjistit, když jeho profesí byly obnažené ženské. Gynekolog se soukromou praxí. Práce snů? Ani náhodou.

HANESOVO SOUKROMÉ DILEMA

S tím pocitem rozpolcenosti bojoval Hanes posledních pět let. Zkrátka, najednou ho přestalo štát, když měla jeho žena zase migrénu anebo náročný den. Už mu nevadilo, když se ani nesnažila vymýšlet jinou idiotskou výmluvu, proč zapomenout na sex. Nějaký čas aspoň hrál divadlo, že je z toho sešlý jak starý práh. Ale pro koho vlastně? Uvědomil si, že on sám je jediným divákem svého frustrovaného výlevu. Snažil se přesvědčit, jak mu ta absence manželské intimity vadí, ale obelhával sám sebe.

Cítil ve skutečnosti uvolnění. A to ho poněkud děsilo. Nechtěl ztratit chuť na ženské... a že slýchával od starších kolegů, že se to může stát, taková speciální nemoc z povolání. Protože v jeho práci existovaly dvě vyhraněné možnosti – být kurevníkem anebo rezignovat. A pak, pochopitelně, nebrat si práci do hlavy a do postele a žít jako... jako každý normální chlap, jehož profesí není hrabat se dámám v rozkroku. Jenže Hanes cítil, že tato zlatá střední cesta ho zdaleka mívá. Býval vřdycky vyhraněný. Nakonec se začal bát chvíle, kdy jeho ženu popadne ojedinělý nával touhy, jako když na vás ze skříně vypadne zapomenutá košile, se kterou jste se už dávno rozloučili. Bylo pro něj vysvobozením, že se z jejich manželského života tento poryv vytratil. Zapadl jako mince v automatu na omšelé bagety. Potud doma klid. Každý si zalezl se svou sklenkou vína ke své knize, ke své televizi, do své postele. Jenže pak přišel jiný strach.

Co když to má tak natrvalo? Tu nechť podívat se na ženskou jinak než očima lékaře. V ordinaci byl tento odstup, už ne usilovně předstíraný, ale přesvědčivý a opravdový, znamením profesionality. Ženy se cítily uvolněně, když jim nefuněly jeho vzrušené nozdry mezi stehny a jeho obličej zachovával neměnnou barvu a hlas vyzářoval stoický klid.

A tak začal vyhledávat pokusný materiál. Zásada č. 1, nikdy nelovit ve vodách ordinace. Zavánělo to průserem. Žalobou nebo láskou, nic z toho nebylo žádoucí. A obě možnosti, ačkoliv tak odlišné, měly jedno společné – patřily mezi nákladné koníčky. A obou se nepadno zbavovalo. A tak Hanes zvolil internetovou seznamku. Docela masakra, napadlo ho, když to zkusil poprvé. Navoněná bída. Hutná směs šilenců, podivínů, zoufalců, ve kterých jako mezi zvrátky plavala nešťastná hrstka normálních lidí, kteří se jen potřebovali seznámit s někým taky normálním. Ubožáci, museli toho litovat, sotva vstoupili do těchto plynatě bublavých vod.

Ale Hanes byl inteligentní, jeho mozek přísně selektivní. Brzy se naučil podle textu a šalebné vizáže filtrovat přes nejjemnější síto všechn ten bídný materiál a vytáhnout použitelný. Aby bylo jasno, nebyl děvkař, nebyl magor, nechtěl si s nikým zahrávat. Nikoho obelhávat. Potřeboval, sakra, musel vědět, jak je na tom se ženskýma. Chce je ještě? Opovrhuje jimi? Pevně věřil, že ze sebe vyškrábne aspoň malé reziduum libida. A aby nebudil větší očekávání u dam, masakroval jejich potenciální výčitky a naděje ještě před jejich zrodem. Psal všem bez výjimky totéž: „Nechci se zamilovat, chci v sobě zase najít touhu a nikoho nevlastnit.“ Překvapivě to zabíralo víc, než by byl schopen zvládnout.

Hanes se zkrátka zalekl toho, co pozvolna ovládalo jejich manželství. Bylo to tak nenápadné a příjemně lenivé jako zárodek těžké nemoci, která přichází bez povšimnutí, bez bolesti a bez obav se plíživě

šíří do celého těla. Jejich manželství bylo napadeno jako staré trámy dřevomorkou. A Hanes se s tím nechtěl smířit. Nechtěl zapomenout na to, jak voní sex. Nechtěl být spokojenej chlap, kterému nevádí se ženou večer co večer, bezmyšlenkovitě, spíš po sousedsku prohodit u večere pár vět a pak se každý zavřít do ložnice, do svého soukromého světa. Možná jen věřil, že se mu podaří restartovat to, co mezi ním a jeho ženou zamrzlo. Ale upřímně, nešel do těchto erotických experimentů proto, aby oživil manželství, i když si to někde hluboko v sobě přál. Těžko by mu to taky někdo věřil v okamžiku, když pum-poval zadnicí nad další účastníci experimentu.

DIANA

Z chuchvalce myšlenek ho zachránilo hlášení netečného rozhlasu: „... rychlík Opavan Intercity 513 přijíždí do stanice...“ Po paměti natáhl ruku po svém saku a nahmatal všechny hrboly na svém místě, mobil, peněženku, klíče. Protáhl se. Ve vagónu klímbala už jen majitelka obřích tašek, jistá si svou pozicí objektu, na který si nikdo nedovolí. Zvedal se a urputně přemýšlel, jak šikovně překročit její mocná kolena, která se rozprostřela až k protějším sedadlům jak tlustí hladoví varani. Natáhl se ke dveřím, aby se zachytil kliky, a v holubičí poloze krásného Baryšnikova zanořil nohu do mezery mezi jejími stehny. Teď zvednout druhou a vykročit ven, z pasti, na vzduch.

Pak se zarazil. Vedle něho, tam, kde ještě před půlhodinou seděla záhadná neznámá, ležel malý batůžek. Takové to plátěné nic, v čem nosívají školáci věci na tělocvik. Vybavil si, jak se v něm zbrkle přehrabovala. Znáte to, hledejte něco v pytlí, kde se míchá všechno se vším jak v odstředivce. Asi hledala kapesník nebo rtěnku nebo jízdenku nebo jen potřebovala vyvíjet nějakou činnost, aby zahнала rozpaky z toho, že na ni někdo civěl. Hanes to rozhodně nebyl. Ale dovedl se vžít do pocitu ženské, která vypadá k světu a dala by nevím co za to, aby byla aspoň na okamžik neviditelná. Protože pěkné ženské si nevěří.

Zaklonil se zpátky, až mu luplo v kříži, a chňapl po batůžku. Co když si jen odběhla do jídelního vagónu? Nesmysl, určitě by tu nic nechtěla nechat. Musela to tu zapomenout. Přemýšlel, jestli by neměl

vzbudit matrónu pod sebou, ale k čemu by to bylo. Bojovala v něm zvědavost se zodpovědností. Předá raneček nějakému nádražákovi nebo do Ztrát a nálezů. Pokud ještě něco takového vůbec existuje. A co když se to k ní nikdy nedostane? Musí se podívat, co je vevnitř. Třeba by ji dokázal najít sám a předat jí to. Ovládlo ho přání ji znovu uvidět. Hrnul se neomaleně ven na chodbu, už mu bylo jedno, že se otřel do stehen chroptící dámy, která střežila východ. Zaslechl pískot průvodčího. Zmateně se vedral na poslední chvíli ven na nástupiště a vlak se s artritickým praskotem pozvolna rozjel. V ruce třímal sako a povadlý pytlík křiklavě žluté barvy, jehož zplihlé popruhy smutnily po ramínkách jejich ztracené majitelky.

Co teď? Měl třicet osm minut průšvihů, nebude snadné uhájit svou pověst. Rozhodně vykročil ven z nádražní budovy a zamířil si to rovnou do kavárny Lógr na hlavní pardubické třídě. Když tam dáma nebude, tím lépe. Aspoň nebude muset nic vysvětlovat.

Čekala tam. Nedala se přehlédnout. Všude kolem seděly mluvící, srkající, cinkající a smějící se dvojice a trojice. Byla tam jediná osamocená. Nemohl se mylit, navíc ji znal podle fotek. I když nic neumí tak dobře lhát jako fotografie. V hlavě se už naučil přidávat si k vyběleným obličejům vrásky a pihy a kruhy pod očima, aby dotyčnou adeptku jeho přechodného zájmu vůbec poznal. Působila vyrovnaně a klidně. Žádné těkavé pohledy po ostatních, výmluvné sledování telefonu ani výraz podrážděnosti a zklamání. Hanes jí musel uznat bod navrch. Konvice čaje napovídala, že mu ještě dávala naději. Četla si. Chvilí ji pozoroval. Pak přistoupil ke stolku, zvolna jí položil dlaň na rameno a pozdravil.

„Diano, moc se omlouvám. Vlak se zasekl na cestě a já usnul. Zkrátka jsem vám ani nestihl napsat. Spěchám sem rovnou z nádraží a upřímně jsem už ani nevěřil, že tu budete.“

Zvedla k němu kouřově modré oči a jemně se pousmála. Ani ne příliš jásavě, ani ne káravě. Tak akorát. Hanesovi to neuniklo.

„Dobrý den. A jste zklamán, že jsem počkala?“

„To rozhodně ne. Jen mi povězte, jestli se mám ještě omlouvat nebo to tak stačí.“

„Mám raději muže, kteří nejsou zahrnání do kouta, takže mně to stačí.“

Hanes se zarazil, začátek předčil jeho očekávání. Tato konverzace ho začínala bavit, a to si ještě ani nepřisedl. „Dobrá. Beru. Budeme se tvářit, že se nic nestalo. A budeme se tak tvářit s láhví vína, nebo zůstaneme u čaje?“

„Bílé suché?“ Diana se pohotově naladila na jeho svižný rytmus, ani na chvíli neváhala s odpověďmi.

„A nebude vám vadit, když si dám nějakej dort nebo já nevím, co tu mají. Mám strašnej hlad a...“

„A tajně jste doufal, že vám přinesu řízek s chlebem?“

„Tak dřív se holky víc snažily udělat dojem.“

„Já vám ho udělám doma.“

„Ten řízek?“

„Ne, ten dojem.“

Hanese ten náhlý poryv kuráže na chvíli vyhodil ze sedla, ale čírně do něj zase naskočil a koukal držet s dámou krok.

„Jdete na to rychle.“

„Vyděsila jsem vás?“ zasmála se nevinně.

„Naopak. To se mi líbí.“

„Proč?“

„Protože to znamená, že na vás musím pomalu. Paradoxně.“

„Jak moc pomalu? Chci říct, vracíte se ještě dnes?“

„Musím tak trochu do práce. Ale pomalost mi vůbec nevadí, naopak.“

„Čili vás pustím jen do předsíně.“

„V předsíni jsem to ještě...“

„Nedělal?“

„... ještě nikdy nezačal ani neskončil. Ale беру. Nemusíme nic uspěchat. Potřebuju zjistit, jestli dokážu toužit.“

„Jak se vám vyslovuje slovo toužit?“

„Snadno. Horší to je s realizací. Umím říct cokoliv.“

„Já jen, že nám ještě ani nepřinesli to víno a vy už takto válíte. Většinou mužů se zadrhne jazyk na patře, než aby řekli něco takového.“

„Můžeme si hrát na milence, kteří po sobě touží. Chcete? Tady mezi lidma.“

„I když jsme se ani přátelsky nepolíbili?“

„Zvládnete to?“

„Jako hodně vášnivý milenci?“

„Po libosti. Jste dáma, začínáte.“

Naklonila se k Hanesovi a zakousla se mu do krku. Ani nedutal. Jen ji uchopil kolem pasu a pevně stiskl. Cítil se tu, v cizím městě, v neznámé kavárně, s neznámou ženou, v předstírané roli zamilované dvojice naprosto uvolněně. Trochu jako idiot. Ale rozhodně lépe, než kdyby zahájili konverzaci obvyklým „co děláte a máte závazky?“.

Podobné řeči nesnášel. Nevedly nikdy k ničemu. K čemu mu bude vědět, kde která prdel vysedává nebo obchází svých osm pracovních hodin, a jak se jmenuje manžel nebo exmanžel nebo jinej dobrák, který dosloužil, nebo už mu vypršela záruka.

Začínala se mu líbit. Ne tím závratným způsobem, který smete vaši soudnost, to ne. Bylo mu jednoduše milo s ní sedět a vůbec nic neplánovat a neřešit. „Takových, jako je tato, by ses měl držet, Hanes,“ radil mu vnitřní hlas, který jindy zadržával nebo byl zoufale mimo doslech.

Konečně jim přinesla obsluha láhev vína. Pozorně sledoval Dianinu mimoděk zrudlou tvář a jen tak mezi naléváním pronesl: „Až mě nakonec zavedete do té vaší pověstné předsíně, nebudeme se dotýkat. Berete?“

Jen se usmála. Cítil, jak mu přistálo mezi stehny její koleno. Uchoopil její dlaň, neomaleně z ní odtáhl hrnek s vychladlým čajem, jako by potupil poslední obranný štít a vsunul si její prsty do pusy. Byly překvapivě zkrěhlé a chutnaly po krému. Bůhví proč si ženské pořád mastí ruce. Tento měl příchut' měsíčku, no jo, klasika, indulona. Bylo mu příjemné, jak ji beze slov pozvolna poznává. Bylo pro něho podstatnější vědět, že se maže indulonou a nezvyšuje hlas do pištivého masakru, než že má doma uhrovitého školáka a letošní dovolená nevyšla podle představ.

„A dokážete to?“

„Řekl bych, že to tak chcete.“

„A co vy víte, co chci?“

„Třeba to, abychom si pořád vykali. Nemám nic proti.“

„Nenapadlo mě tak uvažovat. Ale jo, je to takové vzrušující.“

„Povězte mi jak?“

„Hodně.“

„Chcete slyšet, co si myslím?“

Neřekla nic. Hanes věděl, že to dělají ženy, když chtějí vědět, ale bojí se ptát, aby nezaplašily ochotu mužů mluvit.

„Já třeba nehledám vztah. Já nehledám ani sex. To už víte. A vy jste dost hezká ženská na to, abyste byla sama. Vy jen potřebujete uvěřit tomu, že za něco stojíte. Protože ten vůl, kterýho si doma pěstujete, vám to zapomněl říkat. Pokud to vůbec ze sebe kdy dostal. Ale nejste srab a jste ochotna mu to předvést. Vy víte, že může kdykoliv přijít. Proto mě pozvete domů. A víte, že nejsem hovado, který se na vás hned vysápe, i když by to jistě byla dobrá mela a já na vás mám chuť. Ale z důvodů, který máme oba každý jiný, to neudělám. Já myslím, že jsme nemohli najít lepší protějšek. Nemusíte se mě bát.“

„Proč myslíte, že se bojím?“

„Jste samozřejmá. Neváháte. Kuráž předběhla váš ostych a nakopala zadek i rozvaze. Čili je to něco, co vás už sakra dlouho trápí. Já tu roli milerád sehraju. Pro vás to udělám.“

„Ale proč? Proč to děláte? Může to pro vás být nepříjemný. Třeba si můžete myslet, že vás takto jenom využívám.“

„Chlapi se rádi nechávají využívat, když je to baví. A mě to s váma hodně baví.“

„Vy jste neskutečnej.“

„Musela to být pro vás obrovská námaha sebrat odvalu a napsat na seznamku, že?“

Pokrčila rameny. „Asi jsem i chtěla poznat někoho nového. Já nevím. Doma je to dávno mrtvý. Mně už dlouho nebušilo srdce. Nevadí, že s váma takhle mluvím? Jak s nějakou kámoškou. Ale ani toto nedovedu probrat s kamarádkami.“

„Až dopijeme, máte pořád možnost couvnout. Rychlík do Prahy mi jede každou hodinu. A já se neurazím, když couvnete. Ale teď je okamžik na demonstraci naší vášně, co vy na to?“ Naklonil se k ní a hluboce ji políbil. Několik tváří okolo nich přestalo mluvit a žvýkat a polykat a ohlédlo se po nich. V tom dojemném přání smíchaném se závistí, které říká: „Ach, jak ráda bych byla na jejím místě.“

Vděčně to gesto od něho přijala. Hanes zkoumal, co to s ním dělá. Standardní poryv v kalhotách, který se dal očekávat. Žádný výrazný tlak, ale aspoň něco. Pěkná ženská, bylo by snadné vypěstovat si z ní milenku. Svědčilo by jí to. Jemu nejspíš taky. Ale co pak? Znovu si uvědomil, že je to cesta do nikam. Nehodlal se vázat a komplikovat lidem životy. Možná by s ním byla šťastná. Možná by jí pomohl osvobodit se z mrtvolného vztahu. Možná by jí zamotal hlavu tak, že by se trápila. Nutně by jí musel ublížit. Odkopnout. Pocítil lítost, že by měl zlomit srdce zrovna jí. Nebo by s ní dokázal udržet něco delšího než občasné výjezdy za klopotným pomilováním? Chce se naučit probouzet se s někým novým? Co vlastně hergot chce? Kašli na to, kámo. Nechej všechno plavat. Najednou mu bylo trapné ji vtahovat do té pošahané hry. Měl vztek. Na sebe. Na to, jak snadno manipuluje s lidmi, i když to tak vůbec nechce.

U servírky si vyžádal telefon na taxi. K čertu, vůbec nevěděl, co udělá dál. Ale budou se muset odsud dostat k ní. Do příjezdu taxi zbývalo sotva deset minut. Žena se do něho vpíjela očima. Zjevně začínala uvažovat nad jiným průběhem. Možná by si dala říct ne dnes, ale příště anebo přespříště. Znal to. Jeho netečnost vzbuzovala v ženách překvapivě odlišnou reakci.

„Musíš to zabrzdit dřív, než do toho sjedeš taky, Hanes!“ radil mu jeho vnitřní hlas, toho večera mimořádně cílý. Nechal ji usednout do vozu, domluvil s řidičem adresu, zaplatil. Přisedl k ní. Pevně ji

objal. Pak jí pošeptal do vlasů „Omlouvám se. Nechci vás zničit. Jste krásná ženská. Moc krásná. Sbohem.“

„Ale...“ než se zmohla na cokoliv, vyběhl z vozu a plácnutím na kapotu odstartoval odjezd, jako by plácnul valachovi po hřbetě a ten se vydal na dlouhou cestu. Ohlédla se a sledovala ho přes ztemnělé okno. Zdálo se mu, že zachytil lesk v očích. Ale možná to byl jen odraz pouliční lampy v bočním okénku šedivého renaulta.

PARDUBICKÉ NOKTURNO

Zamířil si to k nádraží. Tam, odkud před pár hodinami vyšel, aby hledal neví co, pak to našel a zase odhodil. Rozladění nad tím, že se k dámě zachoval jak hovado, vystřídal pubertální masakr v duši. Nemrzelo ho, že zahodil šanci strávit třeba povedený večer a dost možná i košilatou noc. Rozladilo ho, že mu ani taková příležitost nestála za to, aby zůstal. To bude už pořád utíkat? Před čím?

V nádražním bufetu si koupil malou becherovku a odhodlaně si prolil hrdlo. Zbývalo mu chabých čtyřicet minut do odjezdu. Bylo mu to vlastně jedno, jestli si nechá vlak ujet. Pojedou další. Přemýšlel, zda se jednoduše neopít. Už nikam nespěchal. Dolil se nechutnou kávou z automatu, aby přebil pachůt líkéru, který mu vůbec nechutnal, jenže nic lepšího neměli. A usilovně přemítal, čím utlouct hnus, který mu zbyl na jazyku po kávě, která chutnala... zkrátka jako kafe z nádraží.

„No tak jsi zdrhl z bojiště, kamaráde. Stálo ti to za to, ty vole, jezdit sem?“ Ujišťoval sám sebe, že nemohl udělat líp. Nějaká klopotná aférka, vměstnaná do zadýchané půlhodiny v předsíni... kroutil sám nad sebou hlavou, co to zase spískal a proč vůbec. „Seš debil, Hanes, víš to?“

Ano, i tak končivaly jeho bojovné zálety. Vráti se domů něco po půlnoci, ještě se stačí nevalně vyspat, ordinaci otvírá až v půl desá-

té. Skvělé rozhodnutí jeho sestry, paní Julie, osekát páteční službu na minimum. Stejně mívál koncem týdne narváno. Jako naschvál, většinou ženských se něco podělá v rozkroku zrovna v pátek.

Vytáhl telefon a zavolal, zároveň před sebe vytasil pravou paži vyzbrojenou rolexkami, aby se ujistil, jak hodně omluvný hlas má zvolit. Ručičky jeho hodinek na něho rozevřely hladový zobák připomínající půl desáté. Trochu na hraně, ale v jeho světě ještě velmi slušný čas.

„Julie? Můžu něco? Prozvoňte mě ráno v osm, kdybych náhodou...“

„Jasný, pane doktore. Kdyby bylo nejhůř, kopnu vám ráno do dveří, až pojedu kolem. Dobrou...“

Ve sluchátku Hanes ještě zaslechl Nirvanu, kterou ji ani nenapadlo ztišit. Musel se pousmát. Je to péro, ta moje Julie. A opravdu byla.

Šjí a obě paže jí omotávali vytetovaní hadi a její postpunkový zjev nedovolil klientkám Hanesovy gynekologické ordinace příliš prožívat své spirituální ženství a fanaticky adorovat těhotenské poslání. Řídila provoz ordinace s nebývalou vervou a její neomalený přístup k ženským potížím nakonec zklidnil i nejodolnější ezoterické kozy. Řídila se jasnou myšlenkou, že vagínu a dělohu je třeba brát jako flák masa, který se musí vyčistit nebo zaplnit. Rozuměj vyléčit od svinstva nebo oplodnit a porodit. Její jednoduchost odlamovala z žen v čekárně přebujelé starosti. Zkrátka, odcházely z ordinace nenápadně infikované její nakažlivou schopností nebrat nic tak vážně, jak se to tváří.

Hanes se svalil na skřípající židli. V telefonu mu rejdivy nové zprávy od jeho dnešní nápadnice. Neměl odvahu je číst. Přemýšlel, jestli je rovnou smazat nebo si je nechat na jindy, až vyčichne jejich trýznivý náboj. Dal jim šanci. Však přijde čas, kdy se bude potřebovat ztrestat.

Znal to. Někdy se probouzel s tím, že je mizera a vůl, který zaslouží trest. A tehdy vyčítavé vzkazy od rozkacených žen přišly náramně vhod. Tesaly do jeho rozjitřené hlavy svými ostrými jazyky, až z ní nadělaly řešeto a Hanes mohl svou prokletou duši spláchnout do kanálu. Stejně tam patřila, myslíval si v takových chvílích. A když se dostatečně vykoupal v chladných odsudcích a rozpálených výzvách k odpovědnosti, hotový Priessnitzův zábal svědomí, cítil se jako znovuzrozený. Nikdy se těm oprávněným výčítkám nebránil. V duchu si říkával „jen do mě, holky!“.

Vytáhl z aktovky zmačkané noviny a s překvapením si uvědomil, že má pořád u sebe plátěný batůžek od neznámé spolucestující. Položil ho před sebe na stůl a pozorně ho sledoval, jako by čekal, až se z něj vlnitě vysouká kobra... Rozhlédl se okolo sebe pohledem kapesního zloděje a opatrně roztáhl tkanice. Vsunul jemně prsty dovnitř, přesně jak byl uvyklý při vyšetřování pacientek na porodnickém křesle, až se zarazil.

„Hanes, neblbni, nejsi v ordinaci,“ napomenul se. Notně mu to připomnělo jeho běžnou pracovní rutinu. Skoro omluvně otevřel okraj ranečku a nahlédl dovnitř.

Těžko říct, co očekával a co mu proběhlo hlavou, když začal vytaňovat poklady a klást je před sebe na stolek s pečlivostí hospodyně kuchající čerstvě zařízlou slepici. Na to, jak splasklý vak to byl, vylezlo na stůl překvapivě mnoho věcí. Laciná reklamní propiska. Načaté papírové kapesníky. Rtěnka, která už dlouho hledá svůj bývalý tvar. Zatoulané víčko nahmatal až po chvíli a zakryl její zlomenou rudou krásu. Byl hračička. Nedokázal by to všechno jednoduše vyvrhnout před sebe. Jeho štíhlé prsty zvyklé pracovat s detaily si pohrávaly s každým předmětem vytaženým na světlo jak vyjukané novorozeně. Následoval zmuchlaný balíček, ve kterém se krčily poslední dvě žvýkačky. Jednu si vytlačil rovnou do pusy. Ohmataná kniha v měkkých

deskách. Se zájmem ji prolistoval, průvodce po Kostarice. Spíš by očekával běžný repertoár vlakových cestujících, něco jako severské krimi a erotické psaní pro paní a dívky zabalené v obalu s rudým západem slunce. Ale kromě vložené jízdenky z ní nevypadlo nic. To podstatné leželo na dně ztroskotané lodi. Notes v pevných deskách. Rozhlédl se kolem sebe.

Dva trampové klímbali zapření o své krosny. Roztěkaná slečna rozčileně halekala do telefonu a sundávala si tísnivé boty, bude to zřejmě dlouhý hovor. Chlápek v montérkách vracející se ze směny hrál na mobilu šachy. Hanes už znal návyky mužů svého věku. Taky je hraje.

Nedočkavě rozevřel tenký, už viditelně zcestovalý deník. Deník! Tak ono to přece jen existuje! Ještě jsou lidi, kteří dokážou najít odvahu, nasoukají události každého dne do řádné velikosti A5, vysají ze čtyřiaadvaceti hodin to podstatné a koncentrát uloží na prázdnou stránku. Ta odvaha přetavit i bezvýznamné chvíle, tu nehybnost obyčejného dne do věty, která dává čitateli iluzi, že jeho den po sobě zanechal stopu, aniž by byl totálně zapomenut.

Chvíli se nechal unášet představou, co by asi tak zaznamenával do deníku on. Měl by odvahu být k sobě upřímný? Vepsal by tam všechno a vydal se dobrovolně napospas riziku, že si to může kdokoliv přečíst? Chtěl by po sobě číst, že jeho týdny jsou vágní, navzdory obecné představě, že být gynekolog je ohromná psina a vzrušení? Nebo by se snažil alespoň na papíře dekorovat tu prázdnou náplň svých dní? Přiznal si, že vést vlastní deník, určitě by v něm lhal. V předtuše, že se dostane nějakou blbou náhodou někomu cizímu do ruky. Nesnesl by, aby byl přistižen, že žije se stejnou náruživostí jako krabice od bot. Vylíčil by sám sebe jako bohéma, jako žádoucího chlapa, možná trochu znaveného svým povoláním, což by brilantně zdůvodnilo i jeho absenci v manželské posteli a toulky za jinými.

Nalistoval zbrkle dozadu. Vždycky zahajoval četbu tím, že se podíval na poslední stránku. Tato byla prázdná. Otevřel ledabyle uprostřed a zadíval se do úhledného písma. Rychlého, vyzrálého a vypsaneého. Působilo dojmem, že ho psala ruka, která ještě neodvykla držet pero. Byl to rukopis někoho, kdo spěchá, protože píše ve skromných chvílích absolutního soukromí. Listoval dál, aniž by se začel. Nejdřív ofukával písmo pohledem muže, který se teprve odhodlává oslovit neznámou ženu. A tato působila na první pohled zajímavě. Roztěkaně a zranitelně, což v lovcích povzbuzuje touhu zaostřit a vystřelit. Tahy byly dostatečně energické, odhodlané. Občas přeškrtnuté slovo bylo vzápětí nahrazeno jiným a text bez zastavení proudil dál. To nebudou krindy pindy o tom, že musí do čistírny a předtím zavolat Dáše a svěřit se jí s neblahou novinou, že se jí odlomil nehet. Nezdolný rytmus a tahy písmen byly seismografem něčeho mnohem závažnějšího, aspoň tak se mu na první pohled zdálo. Nalistoval víc dopředu a začel se...

„...znovu se chce usmiřovat. Jenže já vím, že za každým usmířením následuje další peklo. Z jeho usmiřování se mi chce zvracet. Ale bojím se říct ne, nechci ho dráždit. Protože už nevím, jak zamaskovat modřinu na modřině. Nepoznávám se. Jsem hlupák, že jsem neodešla. Měla jsem to udělat už dávno. Každou noc si přeju, abych se z ní neprobudila. Včera jsem měla chuť ho zabít. Možná jsem to měla udělat. Nepřemýšlet a ten nůž do něho vrazit. Bylo by mi to jedno. Teď už bych byla někde na policii, ve vazbě, nevím. Ale bylo by mi tam mnohem líp než doma. Doma? Domov to není už dávno. Chci odsud ven...“

Hanese vyrušil chrčivý mekot z reproduktoru. Opožděný rychlík Vindobona směr Kolín, Praha-Libeň, Praha hlavní nádraží přijede na 3. nástupiště, šestou kolej. ...“

Zaklapl deník. Přemýšlel rychle. Ztráty a nálezy. Funguje vůbec něco takového? Co když se v tom budou hrabat? Někdo cizí. Cizí

jako já. Ale to je přece něco jinýho, když to čtu já. Zíral na deník a nakonec ho vsunul do náprsní kapsy. Třeba se mi ji podaří vyhledat. Vrátit jí to. Třeba jí můžu pomoci.

Zaklepal na omatlané okénko „Prodej jízdenek“ a vyrušil dámu v uniformě, která znuděně popíjela čaj z buclatého hrnku. Pokladní na něho bez zájmu zírala přes poškrábané sklo.

„Ztráty a nálezy? A co máte?“

„Mně stačí říct, kde to tady najdu.“

„Zahněte tady hned vlevo, na konci chodby. Musíte si tam zazvonit. Ale neřeknu vám, jestli tam někdo bude touto dobou.“

Přidal do kroku a zamířil do chodby, provázely ho jeho vlastní dunivé kroky. Ve Ztrátách a nálezech se ještě svítilo. Přidal do kroku.

„Tak co hledáte nebo nesete?“ Tvář za okýnkem byla pohroužená do sledování vědomostní soutěže v malinké televizi. Ani k němu nezvedla oči.

„Někdo zapomněl ve vagónu baťoh. Tedy byla to žena, vystupovala v Kolíně. Tak jsem myslel, že by se po něm mohla pít.“

„Občanský průkaz a číslo spoje,“ mlela ta lhostejná osoba za mřížemi a tasila před něj příjmový formulář.

„Ježiši, paní, za deset minut mi jede vlak, já nemám čas vyplňovat nějaký lejstra. Zkrátka vám to tady nechám a ona se snad o to přihlásí.“

„Bez toho to nemůžu přijmout. Jinak by tady z toho byl holubník.“

„Si tam napište, co chcete. Rychlík Opavan pět set něco Praha Pardubice, teda já vystupoval v Pardubicích, ta dáma přede mnou. Víc nevím. Tady je moje vizitka, když tak byste mně dala vědět, jestli si to převzala?“

„To neděláme.“

„Aha. Tak jak mám vědět, že se to k ní dostane?“

„A k čemu vám to bude?“

Hanes máchl rukou. Načmáral něco na vizitku a vsunul ji narychlo do ranečku. Podepsal nesmyslný papír, popadl sako a hnal se na nástupiště.

A sakra. Neposedný měchýř mu vyslal naléhavou depeši. A kdyby jenom to. Náhle pocítil, jako by se mu prudce zavazovaly a zase rozvazovaly střeva. Pěkně na mašličku, jak ho učivala maminka vázat tkaničky bot.

Vyhodnotil své možnosti. Představa, že usedne na chladnou ocelovou mísu v rychlíku, soužen střevními potížemi, cváláním soupravy po pražcích a vědomím, že všechny zvuky procházejí jako přes plátěnou plentu do uší pobavených cestujících, kteří se z nějakého sebemrškačského důvodu pokaždé shlukují u dveří toalety, ještě urychlila pádivé pochody v břiše.

Hanes se rozhodl rychle. „Seru na to, pojedu dalším.“

Otočil se a přidal do kroku. Vzápětí už popobíhal. Utíkat a držet přitom pŕlky a stehna pevně semknuté v obranném šiku a ještě se tvářit uvolněně, vyžaduje velké soustředění a tato dovednost se řadí k mistrovským kouskům každého cestujícího. A Hanes se ovládal. Ale i jeho vůle ztrácela převahu nad chvěním v jeho útrokách.

Doběhl k turniketům, hlídajícím vstup ke spáse. ‚Vy svině‘ zoufale pohlédl na ceduli, která ve třech jazycích vybízela k uhrazení vstupu. Na to vážně nezbyval čas. Necítil se na přeskok. Neurvale se protlačil mezi plastová vrátka, už mu bylo všechno jedno. Ne však obsluze. S ječivými nadávkami hajzlbáby v zádech se zavřel na toaletě. Vykasal, stáhl, dosedl. To vše během dvou vteřin. Třetí by už byla prohrou.

Zvláštní. Jakmile člověk ze sebe vydá kus sebe, stává se někým jiným. Hanes na veřejné toalety vlítl sice rozhodně, ale ponížene jako slouha, a odcházel uvolněně, hrdinně jako velký pán. Babě v okýnku položil na talířek velkorysou hromadu mincí, jako by chtěl ocenit její zásluhu na zdárném průběhu celé věci. No, přinejmenším mu neza-tarasila cestu. Hanesovi už nepřipadal pobyt na hlavním pardubic-kém nádraží tak deprimující. Rozhodl se využít čas obhlídkou okolí. A taky se potřeboval trochu projít na čerstvém vzduchu.

Co všechno už teď mohl zažít s Dianou, kdyby ji v záchvatu blbosti neposlal zpátky domů. „Seš vážně idiot, Hanes.“ Neměl v úmyslu si cokoliv vyčítat, to ne. Všechno si dokázal před sebou obhájit. Ale jeho primitivní, chlípné já se vztekalo. Bylo připrave-né na lov, a místo toho následoval úprk. Kdežto Hanesovo odu-ševnělé, moudré já bylo s průběhem večera v pohodě. Procházel dlouhou okachlíkovanou chodbou, která vedla z nádražní budovy ven do parku. Kdysi zelené obklady od země směrem ke stropu pozvolna černaly, jakoby chytily gangrénu. Zakalené lampy na něho lítostivě pomrkávaly jak staré kurvy, které už dávno ztratily svou bývalou záři.

„Neměl bys pade na pivo, kamaráde?“

Hanes sebou trhnul, byl v myšlenkách předaleko a tato věta ho přiměla vrátit se zpět do reality. „Omlouvám se,“ šátral po kapsách. Všechny drobáky zacinkaly u hajzlbáby a bankovku rozhodně ne-chtěl jen tak vyhodit, i kdyby to bylo pro pardubického kamaráda.

„Ani oheň by nebyl?“ to se z přítmí vynořila další postava. Patrně další, dosud neobjevený Hanesův kámoš. Byli cítit pivem i cigare-tami, tak tedy jejich požadavky vyhodnotil jako značně autentické. Jenže neměl zrovna v úmyslu navazovat nová přátelství takhle pozdě večer u nádražního parku. Nalepili se na něho, byla to vteřina dvě.